

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΕΡΗΜΟΝΗΣΙ

'Εκείνος πού ανάμεσα στόν κόσμο πού δουλεύει καί τρέχει κ' αγωνίζεται καί γλιφεί καί σκοτώνει, κ' ἀπαίξει τού άλλου τ' όφωμ καί γόνει καί μαζεύει, κ' έχει στά χείλη τήν ψευτιά καί στήν καρδιά τ' όχόνι,

'Εκείνος πού ανάμεσα στόν κόσμο δέν λατρεύει παρά τή χάρι καί τ' όφως, δυνά άστρα, μιά ανεμιόνη, κ' ό θρησαυρός πού λαχταρεί κ' ή δόξα πού γυρνεί είνε δυνό στίχους στό χαρτί γλιβά καί ζευγαρώνη,

'Εκείνος μόνος κ' ξημος στόν κόσμο αυτόν θά ζήση. Μά θάχη όμοια μοναξιά μέ τ' ερημιόνησι πού νοιώθει πάντα άπάνω του, μπροστά κ' όλόγυρα του,

Στόν ουρανό πού τόν γλυκαντιζούζει, στό κύμα πού τού κροφουλιμουρίζει, τ' ό Άπειρο γιά συντροφιά καί γιά παρηγοριά του!

K. ΠΑΛΑΜΑΣ

E K E I

Γνωρίζω μιά γωνιά κρυφή, μιά χώρα άγαπημένη, τού Παραδείσου εν' άδερφή κάτω στη γή φαρμίνη.

'Εκεί τά ρόδα άνθοβολούσιν κ' άγάλια—άγάλια άνοιγουν, σαν χείλη πού κροφουλεύουν όταν μέ χείλη σμίγουν.

'Εχει τ' ό σύγνερο περνά, ροδόφυλλο πού τρέχει, καί διαμαντάκια άληθινά κάτω στό χρώμα βρέχει.

'Εκεί κ' ό νους δέν ήμπορεί νά βάλη μαδρες έννοιες, γιαν' εν' ή μέρα φρωτοή κ' ή νύχτες άσμημένες.

'Εκεί ναι τ' άστρα πού πολλά κ' ό ήλιος ποτέ δέν λείπει, εκεί ή χαρά ροδογελά, εκεί γελά κ' ή λύπη.

I. ΠΟΛΕΜΗΣ

χρυσά σπυρούνια τών Γάλλων Ιπποτών πού σκοτώθηκαν στό 1312. Τ' ό ρολόγι Ζακωμά άποτελείται από δυό σιδερένιους άνθράκωτες, όρθιους στην κορυφή τού καμπαναριού, οι άλοιοι χιπιτών τίς ώρες μέ μεγάλα σφαιρία επάνω στην περάσια καμπάνα.

'Ενα τέτοιο ρολόγι ύπήρχε πρό έβδομήντα έτών καί στην Έλλάδα, στό 'Αργος, τοποθετημένο στό εκκλησία τής Παναγίας ής Πορτοκαλλούσης, πού είνε στό φρούριο τής πόλεως. Τ' ό είχε δορήσει στό 'Αργος κάποιος ξηνητημένος 'Αργεστής, από τή Βενετία. Στο ρολόγι αυτό ύπήρχε ένας μεγάλος μπροτζίνωτος άράτης πού χιπιούσε τίς ώρες στην καμπάνα. Μετά χρόνια, τ' ό φράσιό αυτό Βενετσάνω ρολόγι έχάλασε, τεχνίτης νά ξέρη τ' ό μηχανισμό του καί νά τ' ό διορθώση δέν εύρέθη καί τ' ό ρολόγι μίτησε σ' άχρηστία. Σήμερα κανείς δέν ξέρει πού βρισκόνται τ' ά λείψανά του.

'Επίσης ιστορικό είνε καί τ' ό Βενετσάνω ρολόγι τού Ναυπλίου, πού σημαίνει τίς ώρες άπ' τ' ό θηρος τού φρουριού 'Ιτς Καλέ καί επαναλαμβάνει τ' ά χιπιήματα άλλη μιά φορά, μετά τρία λεπτά τής ώρας. Οι ώροδείχτες του είνε τεράστιοι κ' έτα μπορεί κανείς νά ιδή την ώρα κ' άπ' τ' ό λιμάνι.

Στά παλαιότερα χρόνια, τ' ό ρολόγια τής τσέπης ήσαν πού ά κριβά καί γι' αυτό μόνον οι έίποροι μπορούσαν νά έχουν. Ιστορικά έμειναν καί κάτω ρολόγια, μεγάλα σαν κρομμύδια καί στερεά, πού έφερε άπ' τήν Έλβετία καί τ' ά έχάρριζε στους φίλους του ό Κυβερνήτης τής Έλλάδος 'Ιω. Καποδίστριας. Μερικά άπ' αυτά σώζονται άκόμα, ως οικογενειακά κειμήλια.

Περίεργο είνε καί τ' ό ρολόγι τής τσέπης τού 'Ιταλοζακωνθίου ποιητού Ούγου Φωσκόλου, πού σώζεται άκόμα μιάς μέ άλλα αντίκειμενα τού ποιητού τών «Γάφων». Το γνήσιό στην πλάκα του ύπάρχουν τ' ά δώδεκα γράμματα μιάς έπιγραφής Λατινικής, χαραγμένα μέ σμάλτο: «Ruit hora, Hugo». Δηλαδή «Τρέχει ή ώρα, Ούγες». 'Ετσι ό ποιητής δέν ξεχούσε, ότι φρενεί ό καρός κ' ότι όποιος θέλει νά μεγαλοφυγήση, πρέπει νά μιν άφήνη νά χάνεται ή ώρα...

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΑΣ ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΥ

Πώς ύποσχόταν διάφορα πράγματα, χωρίς νά ύπόσχεσαι τίπετε. Τ' ά μαλλιά τού έπλαρχηγού. 'Όπου χάνονται τ' ά λουστρίνια. Στόν άνακτορικό χερμό. 'Όπου αντίστρέφεται μιά παροιμία. 'Η άνεξικακία τού Κουμουνδούρου. Τ' ά χάλια τού Σουρή... φαντάρου. Κουβέντα νά γίνεται!... κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Ενα από τ' ά χαρακτηριστικώτερα γνωρίσματα τού άειμνήστου πρωθυπουργού 'Αλεξάνδρου Κουμουνδούρου ήταν καί τ' ό ότι μπορούσε νά μιλάει επί άρεστή ώρα στό συνομιλητή του, χωρίς... νά τού δώση νά καταλάβη περί τίνας άκριβώς έπρόκειτο.

Κατά τ' ό 1865, όταν τού είχε άνατεθεί νά σχηματίση κυβένηση, προσάλασε τ' ό φίλο του βουλευτή 'Ασημάκη Χρηστόπουλο, στόν όποιον έκανε λόγο γιά τή νέα κυβένηση, άφίνοντας τον νά καταλάβη, ότι μπορούσε νά τόν κάνει κ' αυτόν ύπουργό, αλλά μωρούσε καί νά... μιν τόν κάνει...

'Ο Χρηστόπουλος τόν άκουσε, χωρίς νά τού πη τίποτε κ' όταν έτοιμάστρε νά φύγη, ό Κουμουνδούρος τόν χτύπησε φιλικά στόν ώμο, λέγοντάς του :

- Λοιπόν, σύμφωνα. Αύτά πού είπαμε, νά μείνουν άναμεταξύ μας...
— Πολύ καλά, άπάντησε ό άτυχής βουλευτής, αλλά... τί είπαμε ;

Μιά μέρα ό Κουμουνδούρος ήθελε νά ξεφορτωθή τόν έπλαρχηγό Λιβάκη, ό όποιος είχε διαρκεί στη Θεσσαλική επανάσταση καί ό όποιος τόν έννοχούσε κάθε τόσο, ζήτηντας τού διάφορο ρουσφέτι, γιά τίς ύπαιθε πού είχε ύποστεί ύπερ πατριδός.

Σέ μιά στιγμή λοιπόν, βλέποντας τ' ό Δηληγιάννη νά μπαίνει μέσα, τού έδειξε τόν Λιβάκη, πού ήταν φαλακρός, καί τού είπε :

— Σ'άς σινιστώ από δω τόν καπετάν Λιβάκη, ό όποιος στην 'Επανάσταση έχασε καί... τ' ά μαλλιά του!

Κάποτε ό Κουμουνδούρος έπρόκειτο νά πάη σ' ένα άνακτορικό χερμό.

'Επειδή όμως είχε άφήσει γιά την τελευταία ώρα την τουλιέττα του, ζήτησε νά βοηθ τ' ά λουστρίνια του καί, λόγω τής άταξίας πού τόν έχαρακτηρίζει, δέν τ' ά εύρισκε πούθενά. Τότε, έτάνω στη φούρια του, άπαξέ ένα άλλο ζευγάρι παληά πατουίτσα καί τ' ά φώρεσε γρήγορα—γρήγορα.

Καί, γυρίζοντας πρ' ό τή γυναίκα του, ή όποια διαμαρτυρόταν γιαν' ό π' άγινανε στό Παλάτι μέ παληοπατουίτσα, τής είπε :

— Δέν ξέρεις εσύ... 'Εμένα καί μέ παληά πατουίτσα μέ κάνουν προθυπουργό!...

'Όταν ό Κουμουνδούρος κατόρθωσε νά χρίση κοινού—στραβά, δημοφώνωτας ένα σωρό χρέη, ένα σάπι στην πλατεία 'Ελευθερίας, κάποιος φίλος του τού θυμήσε τή σχετική λαϊκή παροιμία: «Σπίτι δικό σο υ, μ' ά ή κλειδαριά ξέ ν' η».

'Ο Κουμουνδούρος τότε τού άπάντησε μέ έτοιμότητα, γυρίζοντας την παροιμία :

— Καί τί θ' ά κέρδιζα, αν τ' ό σάπι ήταν ξένο κ' ή κλειδαριά δική μου!...

'Η άνεξικακία τού Κουμουνδούρου ήταν άπεριόριστη. Μιά βραδιά, ένώ καθόταν στό πολιτικό του σαλόνι μέ διαφόρους άλλους, κάποιος Λάκων, πολιτικός του φίλος, πού τ' ό είχε προητέρα παραιτούσε, μίτηρε μέσα, κρατώντας στό χέρι ένα μπουζούκι καί χορεύοντας.

'Ο Κουμουνδούρος, όχι μόνον δέν δυσαρεστήθηκε καθόλου από την άνάμοστη αυτή έμφάνση, αλλά τόν παρακίνησε νά συνεχίση, λέγοντάς του :

— Καλώς τον! Καλώς τον!...

Σέ κάποια έπιστολάτσει, ό άειμνήστος σατιρικός ποιητής Σουρής ύπερήφους φαντάρος γιά ένα φεγγάρι. Μιά μέρα λοιπόν, καθώς παρουσιάστρε στόν Κουμουνδούρο, πρωθυπουργό τότε, μέ τ' ά στρατιωτικά του καί μέ μούσι, ό τελευταίος τόν έπιασε άπ' τ' ό χέρι καί τού φώναξε γελάοντας :

— Μωρέ Ρω μ' η, τί χάλια είνε αυτά ; ; ; ;

Μιά μέρα είχαν μαζευτεί στό σαλόνι τού Κουμουνδούρου μερικοί έπλαρχηγό άπ' τή Θεσσαλία καί συζητούσαν γιά την έπακειμένη έπελευθερία τού τόπου τους.

'Ο Κουμουνδούρος λάβαινε κ' απότ' ό κάπου—κάπου μέρος στη συζήτηση καί τούς διαβεβαίωνε, ότι θά άνακτορήσει όλα τ' ά ύπόδουλα μέρη.

'Όταν όμως κάποιος παριστάμενος δημοσιογράφος τόν ρώτησε αν ήσαν άληθινά αυτά πού έλεγε, ό Κουμουνδούρος τού άπάντησε :

— Δέν βαρύνσαι! Κουβέντα νά γίνεται!...